

over Jorden, noget saa betagende ved at lytte til Kragernes vilde Skrig, naar de ved Solfaldstid drog flokkevis hjemad over Markerne. Hans Hjærte var kommet til at banke af Henrykkelse, da han en Dag allerede i Begyndelsen af Februar havde set de første smaa blege Spirer titte op af Grøftbundene Og den første Lærke! Aldrig vilde han glemme det Øjeblik, da han midt i Ødemarkernes mægtige Stilhed pludseligt hørte den lille Himmelklokke kime sommerligt over hans Hoved, mens alt endnu laa stivnet i Vinterdød omkring ham.

Han gik nu ned til Stranden, hvor han plejede at opholde sig i nogen Tid for at iagttage Maagerne, der stumme og urolige kredsede omkring et Punkt i Luften, som om de tav med en vigtig Hemmelighed. Men i Dag var Stranden tom. Varmen og Engenes Dampe havde drevet Fugleflokkene ud imod Fjordmundingen og Havet. Saa fortsatte han sin Vandring langs med Kysten og nød Synet af Fjordens store, stille, spejlblaa Flade, hvori Genbo-Landets fjerne Fiskerbyer og kratklædte Skrænter med vidunderlig Klarhed aftegnede sig.

Tilsidst steg han op paa en Høj langt i Syd, hvorfra han atter havde et vidt Skue over Egnen. Lige under ham laa Skibberup mellem sine tre nøgne Muldbjærge.